

Ascensors que canvien la vida

Barcelona encara té uns 19.000 edificis veïnals de més de quatre plantes sense elevador, i

L'ajuntament obre una altra campanya d'ajudes del 50% a la instal·lació, que facilita "l'arrel

0

PATRICIA CASTÁN

DILLUNS, 9 DE MAIG DEL 2016 - 18:36 CEST

La distància entre la cuina d'una casa i el forn de la cantonada pot ser un abisme, quan la casa s'ubica tot un primer pis i els seus habitants no tenen l'edat o la salut necessàries per pujar i baixar amb vigor i fins i tot aïllament social, que amb els anys obliga a canviar de pis. Fins i tot sent jove, si arriba un naixement, es persegueix facilitar una instal·lació que «canvia la vida» del veí amb una nova remesa d'ajudes del 50% essencialment als gairebé 19.000 edificis d'almenys quatre plantes que segueixen sense tenir elevador. És senzilla la col·locació si les comunitats de propietaris així ho decideixen.

Només quan es pateix una avaria de l'ascensor es pren consciència de la seva necessitat per a la vida a Barcelona, constaten al Gremi Empresarial d'Ascensors de Catalunya, autèntic radar sectorial perquè col·loquen el 90% d'aquests aparells, a més a més de mantenir-los. Treballen de la mà de l'oficina de el procés d'instal·lació és complex per partida triple: entre veïns consensuats, per les seves possibles c facilitar que aquesta millora en l'accessibilitat de les vivendes es faci realitat, els agremiats assumeixen directament el consistori (a 90 dies, en general) sense que ho hagin d'avançar els veïns.

PERMANÈNCIA

Fonts d'Urbanisme destaquen que un ascensor es converteix en un element «d'arrelament als barris» seva i disfrutar d'autonomia (en una ciutat on gairebé 90.000 persones de més de 65 anys viuen soles una família, si la porta del seu pis no té una barrera fins a la porta del seu edifici. El programa, sense segueix sent una de les estrelles dels nous plans de rehabilitació de la ciutat. Es calcula que aquest ar a rehabilitar, amb una xifra final que està pendent encara de la planificació pressupostària.

El 2015 se'n van beneficiar més de 140 comunitats de veïns, amb 1.900 vivendes. Per a tots aquests ve que està demostrat que la integració a la zona on resideixen augmenta, i en conseqüència l'ús de boti als que tenen problemes de mobilitat. Amb els signes de recuperació econòmica, ara s'espera que el se paraitzar aquesta obra al veure minvat el seu poder adquisitiu en els últims anys.

No hi ha dades exactes de l'actual volum d'edificis residencials amb ascensor. En l'últim cens, del 201 69.830 finques d'aquest ús, encara que aquestes inclouen unifamiliars o de poques plantes. Segons d n 45% dels edificis de més de quatre plantes (baixa més tres) no tenien ascensor. egüents uns 1.300. Les xifres percentuals no es poden comparar ara perquè s'hi l ats en aquell cens. Però a l'oficina de rehabilitació es calcula que dels entre 18.00 acollir-se a les noves ajudes, la instal·lació seria viable de forma bastant fàcil en uns 5.500. A la resta perifèria, impliquen obres de més envergadura, com enderrocar part de les escales o guanyar espai a c costos.

FINESTRETA ÚNICA

Les subvencions a Barcelona, gestionades pel consorci en una finestreta única, són universals, sense c accions específiques per a nuclis antics o zones deficitàries com el Congrés o el Carmel. La Guineueta Marina del Port, Bon Pastor... també han donat una empenta a aquestes instal·lacions durant els últi ajudes no estan limitades a l'accessibilitat total (que és impossible en moltes finques), sinó que benef l'elevador només es pot instal·lar a partir d'uns quants esglaons d'altura.

La tasca municipal –amb un programa específic des del 2008 i ajudes només interrompudes durant u retallades fins al juliol del 2014, que les va alentir– afronta tres fronts des de les oficines de Vivenda: arribar a consensos; assessoria tècnica per buscar solucions o en casos complexos integrar una comiss urbanisme, vivenda, seguretat...) que analitza la viabilitat del projecte fins a trobar una solució, així c en cas d'instal·lacions exteriors a l'edifici; i ajuda econòmica, que arriba al 100% en casos concrets de

Cuando la calle está tan lejos

Los vecinos de pisos medios y altos llegan a batallar años para pactar la instalación de ascensor en su residencia

0

Finca en el número 179 de la calle de Tamarit 179 donde se ha instalado un ascensor cuyas obras se ultiman.

PATRICIA CASTÁN / BARCELONA

LUNES, 9 DE MAYO DEL 2016 - 19:39 CEST

Carmen E. pasó 15 de sus 85 años renunciando a comer lo que de verdad le apetecía cada día, a ir alguna amiga de su quinta, a comer pan fresco... Cada movimiento que hacía fuera de casa era por artrosis, optimizando fuerzas para salidas importantes: al médico, a una compra mensual que le permitiera caminar pero no bajar los cuatro pisos que la separaban de su calle, en el tramo inicial de Consell de Mar. Sus familiares tenían que bajarla casi en volandas. A los 75 su suerte cambió, porque un **acuerdo** tras largas disputas, dio alas a un flamante **ascensor** que dignificó sus últimos días.

El caso lo recuerda una familiar, que ahora inicia el proceso burocrático en las oficinas municipal

la calle de València. Una finca centenaria donde no falta transporte público pero donde intuye que dentro de escasos años. La historia se repite en mil versiones. En el 129 de Borrell, que desde hace sale del principal, una vecina recuerda cómo su compañero de vivienda, Pablo, pasó "**semanas a** rompió una pierna y no había manera de bajarlo en silla de ruedas.

ENVEJECER Y CRECER

El reto no siempre se mide en altura. En el 179 de Tamarit los operarios están dando los últimos 1 que ya tiene operativo un moderno ascensor que hará mucho más fácil la vida a los vecinos mayo poder crear una familia allí. En el entresuelo vive Flora, que a sus vigorosos casi 93 años aún pue llegar a su piso, pero sabe que es cuestión de tiempo que la distancia sea un abismo, por lo que da propiedad vertical.

En casos de propietarios individuales, el acuerdo llega a ser un parto, muchas veces con final feliz de Sant Genís (Horta-Guinardó), donde el tesón de Moisès Espinar dio fruto tras dos años de reu con el **Instituto Municipal del Paisaje Urbano** para buscar la mejor solución e instalarlo ext municipal fue menor de las que ahora están en vigor, pero animó a los 13 vecinos a dar el paso. A hay un antes y un después de un ascensor, y que los vecinos salen a la calle con más frecuencia y : vecino, y dieron opción de aplazar el pago a quien no podía.

Los principales y bajos suelen oponer más resistencia, pero siempre hay aspectos negociables o se Llurba pertenece a la familia propietaria de la finca. Actualmente solo reside un familiar en la fin porque no quieren que se repita la historia de sus padres y abuelos, que pasaron :s separaban de la vida de calle.

